

Grønlands rentelov fra 1.8.2011

Baseret på anordning nr 350 af 14. juli 1980 som ændret ved anordning nr. 548 af 21. august 1986, har den danske lov nr. 638 af 21. december 1977 om renter ved forsinket betaling m.v. med de ændringer, der følger af lov nr. 618 af 19. december 1984, § 1, vært gældende på Grønland. Ved anordning der træder i kraft 1.8.2011 bliver Grønlands rentelov ændret ved at de danske lovendringer fra og med desember 1994 til og med juni 2007 bliver inkorporeret i den grønlandske morarenteloven der blir lydende som følger:

§ 1. Loven gælder for rente af pengekrav på formuerettens område, jfr. dog §§ 8 og 8 a.

Stk. 2. § 9 a gælder for alle inddrivelsesomkostninger vedrørende fordringer på formuerettens område, mens § 9 b alene gælder for rykker- og inkassogebyrer vedrørende sådanne fordringer.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse, hvis andet er bestemt ved eller i henhold til lov, eller hvis andet er aftalt, jf. dog §§ 7, 9 a og 9 b.

Stk. 4. Loven finder ikke anvendelse, hvis andet følger af handelsbrug eller anden sædvane, jf. dog §§ 9 a og 9 b. Dette gælder ikke, for så vidt angår fravigelse til skade for skyldneren, hvis der er tale om en fordring i henhold til en aftale som nævnt i § 7, stk. 1. Der kan desuden kræves rente efter §§ 3-5, selv om andet følger af handelsbrug eller anden sædvane, hvis kravet angår vederlag i henhold til aftale om levering af varer eller tjenesteydelser, som er indgået mellem erhvervsdrivende som led i deres erhverv eller mellem en erhvervsdrivende som led i sit erhverv og staten, Grønlands Selvstyre, en kommune, et kommunalt fællesskab, et offentligretligt organ eller en sammenslutning bestående af en eller flere myndigheder eller offentligretlige organer.

Stk. 5. Ved et offentligretligt organ, jf. stk. 4, forstås i denne anordning ethvert organ, der er oprettet specielt med henblik på at imødekomme almenhedens behov, dog ikke behov af industriel eller kommerciel karakter, som er en juridisk person, og hvis drift enten for mere end halvdelen vedkommende finansierers af staten, Grønlands Selvstyre, en kommune, et kommunalt fællesskab eller andre offentligretlige organer underlagt disses kontrol, eller hvortil staten, Grønlands Selvstyre, en kommune, et kommunalt fællesskab eller andre offentligretlige organer kan udpege mere end halvdelen af medlemmerne i administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet.

§ 2. Der skal ikke betales rente for det tidsrum, der ligger forud for forfaldsdagen, jfr. dog § 1, stk. 3 og stk. 4, 1. og 2. pkt.

§ 3. Rente skal betales fra forfaldsdagen, hvis denne er fastsat i forvejen.

Stk. 2. I andre tilfælde skal der betales rente, når der er gået 30 dage efter den dag, da fordringshaveren har afsendt eller fremsat anmodning om betaling. Skyldneren skal ikke betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af anmodningen.

Stk. 3. Uanset stk. 1 og 2 skal der tidligst betales rente, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor skyldneren var i stand til at indhente de oplysninger, som må anses for nødvendige for at bedømme kravets berettigelse og størrelse.

Stk. 4. Uanset stk. 2 og 3 skal der senest betales rente fra den dag, da fordringshaveren begyndte retsforfølgning til betaling af gælden.

Stk. 5. Hvor særlige forhold begrundet det, kan retten bestemme, at rente skal betales fra et tidligere eller senere tidspunkt. Ved fordringer i henhold til aftaler som nævnt i § 1, stk. 4, 3. pkt., kan retten dog alene bestemme, at rente skal betales fra et tidligere tidspunkt.

§ 4. Hvis fordringshaverens forhold hindrer betaling, skal der ikke betales rente, så længe hindringen varer. Dette gælder, uanset det er aftalt, at gælden forrentes forud for forfaldsdagen.

Stk. 2. Hvis rimelig hensyntagen til fordringshaveren efter hindringens særlige beskaffenhed kræver, at skyldneren indsætter beløbet i bank eller sparekasse, skal han betale fordringshaveren, hvad der ville være indvundet herved.

§ 5. Renten efter forfaldsdagen fastsættes til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 7 pct. Som referencesats anses i denne lov den officielle udlånsrente, som Nationalbanken har fastsat henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år.

Stk. 2. Justitsministeren kan hvert andet år efter forhandling med Danmarks Nationalbank og økonomiministeriet ændre renten, dog således at det i stk. 1 nævnte tillæg ikke kan fastsættes til mindre end 7 pct.

Stk. 3. Hvor særlige forhold begrundet det, kan retten bestemme, at der skal betales en højere eller lavere rente. Ved fordringer i henhold til aftaler som nævnt i § 1, stk. 4, 3. pkt., kan retten dog alene bestemme, at der skal betales en højere rente.

§ 6. Kunne fordringshaveren på andet grundlag kræve højere rente, bevarer han retten hertil.

§ 7. § 5 kan ikke fraviges til skade for en skyldner ved aftale, som en erhvervsdrivende indgår som led i sit erhverv, når skyldneren hovedsagelig handler uden for sit erhverv. Den erhvervsdrivende har bevisbyrden for, at en aftale, han har indgået, ikke er omfattet af 1. pkt.

Stk. 2. Vedtagelse i de aftaler, der er nævnt i stk. 1, om, at skyldneren efter forfaldsdagen i stedet for eller i tillæg til rente skal betale en løbende provision eller lignende, er ikke bindende for skyldneren i det omfang, summen af rente og provision overstiger renten efter § 5.

Stk. 3. Skal skyldneren for det tidsrum, der ligger forud for forfaldsdagen, betale en fast eller variabel rente, der, eventuelt med tillæg af en løbende provision eller lignende, er højere end den rente, der er fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, bevarer fordringshaveren dog retten til den højere rente m.v. efter forfaldsdagen.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for aftaler, der indgås af et godkendt pengeinstitut, realkreditinstitut eller kreditinstitut.

§ 8. Hvis pengekrav uden for formuerettens område ikke betales i rette tid, skal rente som fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, betales fra den dag, da fordringshaveren begyndte retsforfølgning til betaling af gælden.

Stk. 2. § 3, stk. 5, § 4, stk. 1, § 5, stk. 3, og § 6 gælder også for pengekrav uden for formuerettens område.

§ 8 a. Sagsomkostninger tilkendt ved dom eller anden retsafgørelse i en borgerlig sag forrentes fra fuldbyrdelsesfristens udløb med rente som fastsat efter § 5, stk. 1 og 2.

Stk. 2. I tilfælde af appel skal rente betales fra udløbet af fuldbyrdelsesfristen for afgørelsen i den foregående instans, i det omfang afgørelsen om sagsomkostninger stadfæstes. Dette gælder, selv om appel fandt sted inden fuldbyrdelsesfristens udløb eller appellen i øvrigt havde opsættende virkning.

§ 9. Fører lovbestemmelser om rente for særlige krav til en lavere rente end den, der er fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, skal skyldneren dog betale den der nævnte rente fra den dag, da fordringshaveren begyndte retsforfølgning til betaling af gælden. § 5, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 9 a. Fordringshaveren kan kræve, at skyldneren betaler fordringshaverens rimelige og relevante omkostninger ved udenretlig inddrivelse af fordringen, medmindre forsinkelsen med betalingen ikke beror på skyldnerens forhold.

Stk. 2. Stk. 1 kan ikke fraviges til skade for fordringshaveren ved aftale eller ved handelsbrug eller anden sædvane. Hvis der er tale om en fordring i henhold til en aftale som nævnt i § 7, stk. 1, kan reglen i stk. 1 endvidere ikke fraviges til skade for skyldneren ved aftale.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke udgifter fordringshaveren kan kræve betalt efter stk. 1, med henblik på, at udgifterne skal være gennemsigtige og stå i passende forhold til fordringen, herunder regler om, at der ved fordringer inden for bestemte beløbsgrænser alene kan kræves betaling op til visse maksimumsbeløb.

Stk. 4. For omkostninger ved retslig inddrivelse gælder retsplejelovens regler om sagsomkostninger.

§ 9 b. For rykkerskrivelser vedrørende fordringer kan fordringshaveren kræve et gebyr, jf. stk. 2, såfremt skrivelsen er fremsendt med rimelig grund (rykkergebyr). Fordringshaveren kan endvidere kræve et gebyr, jf. stk. 3, for at anmode en anden om at inddrive fordringen på fordringshaverens vegne, såfremt dette er sket med rimelig grund (inkassogebyr).

Stk. 2. Der kan kræves et rykkergebyr på højst 100 kr. for hver rykkerskrivelse, dog højst for 3 skrivelser vedrørende samme ydelse. Har skyldneren inden for en sammenhængende periode til stadighed været i restance vedrørende samme skyldforhold, kan der uanset 1. pkt. højst kræves rykkergebyr for 3 skrivelser vedrørende restancerne i den pågældende periode. Der kan kun kræves gebyr for rykkerskrivelser, som er sendt med mindst 10 dages mellemrum.

Stk. 3. Der kan kræves et inkassogebyr på højst 100 kr.

Stk. 4. Reglerne i stk. 1-3 kan ikke fraviges til skade for skyldneren ved aftale, hvis der er tale om en fordring i henhold til en aftale som nævnt i § 7, stk. 1. I andre tilfælde kan reglerne i stk. 1-3 fraviges ved aftale eller handelsbrug eller anden sædvane i det omfang, som følger af § 9 a, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt.

Ikrattrædelsesbestemmelserne til denne omfattende ændringen af renteloven fra 1.8.2011 fastsætter:

§ 4. Anordningen træder i kraft den 1. august 2011.

Stk. 2. Anordningen gælder for rente af pengekrav, som forfalder den 1. august 2011 eller senere. § 2, nr. 7, gælder dog kun, hvis den pågældende betalingsanmodning er afsendt eller

fremsat den 1. august 2011 eller senere.

Stk. 3. Anordningen gælder for inddrivelsesomkostninger, hvor det pågældende betalingskrav opstår efter anordningens ikrafttræden. Anordningen gælder endvidere for rykkergebyrer vedrørende rykkerskrivelser, der sendes efter anordningens ikrafttræden, og for inkassogebyrer, hvor det pågældende gebyrkrav opstår efter anordningens ikrafttræden.

Stk. 4. Anordningens § 2, nr. 15, finder anvendelse på domme og andre retsafgørelser, der afsiges efter anordningens ikrafttræden.

Stk. 5. Anordningens § 3 gælder for rente af krav, der kan kræves betalt 1. august 2011 eller senere.